

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5119/2561

พนักงานอัยการจังหวัดพิษณุโลกโจทก์ บริษัท บ.โจทก์ร่วม นาง ศ. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 70, ป.วิ.อ. มาตรา 120, ป.วิ.อ. มาตรา 121, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 358, ป.อ. มาตรา 364, ป.อ. มาตรา 365, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ร่วมเป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด ความประสงค์หรือเจตนาย่อมแสดงออกโดยผู้แทนของนิติบุคคล ตาม ป.พ.พ. มาตรา 70 แม้โจทก์ร่วมจะทำหนังสือมอบอำนาจให้ ร. ผู้รับมอบอำนาจไปร้องทุกข์ ดำเนินคดีอาญาแก่จำเลยที่ 1 กับพวกได้โดยมิได้ระบุข้อความผิดไว้ แต่การมอบอำนาจให้ไปร้องทุกข์แทนโจทก์ร่วมซึ่งมีฐานะเป็นนิติบุคคล ผู้รับมอบอำนาจก็ต้องทำให้ถูกต้องตามข้อบังคับหรือเจตนาที่ผู้แทนนิติบุคคลให้ไว้ เมื่อปรากฏว่าตามรายงานการประชุมของโจทก์ร่วม ที่ประชุมมีมติให้แจ้งความร้องทุกข์แก่จำเลยที่ 1 กับพวกในข้อหาบุกรุกเท่านั้น มิได้มีมติให้ดำเนินคดีในข้อหาทำให้เสียทรัพย์ด้วย การที่ ร. ผู้รับมอบอำนาจโจทก์ร่วมไปแจ้งความร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีแก่จำเลยที่ 1 กับพวกในความผิดข้อหาทำให้เสียทรัพย์ จึงเป็นการกระทำนอกเหนือจากเจตนาของโจทก์ร่วม การแจ้งความร้องทุกข์ดังกล่าวไม่ผูกพันโจทก์ร่วมถือว่าโจทก์ร่วมไม่ได้ร้องทุกข์ในความผิดข้อหาทำให้เสียทรัพย์ การสอบสวนของพนักงานสอบสวนจึงไม่ชอบ พนักงานอัยการโจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้องจำเลยที่ 1 ในข้อหาทำให้เสียทรัพย์ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 120, 121

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91, 358, 364, 365 จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ ระหว่างพิจารณา บริษัท บ. ผู้เสียหายยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ศาลชั้นต้นอนุญาต ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 358 ปรับ 3,000 บาท ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ข้อหาอื่นนอกจากนี้ให้ยก ยกฟ้องจำเลยที่ 2 โจทก์และจำเลยที่ 1 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 6 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 1 ในความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 358 ด้วย นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกาโดยอัยการสูงสุดรับรองให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความมิได้ฎีกาโต้เถียงกันรับฟังได้ว่า โจทก์ร่วมประกอบกิจการรับเหมาก่อสร้าง ขณะเกิดเหตุอยู่ระหว่างการก่อสร้างถนนสายเลี่ยงเมืองพิษณุโลกด้านใต้ มีสำนักงานชั่วคราว ที่พักคนงานและที่เก็บวัสดุ โดยเช่าที่ดินจากเอกชน ตั้งอยู่บริเวณริมถนนสายเลี่ยงเมืองพิษณุโลก จำเลยที่ 1 เป็นผู้รับเหมางานเทคนิคการก่อสร้างถนนสายเลี่ยงเมืองพิษณุโลกกับโจทก์ร่วม จำเลยที่ 2 เป็นผู้รับเหมาช่วงงานเคลือบพาสเตอร์พื้นถนน และเป็นลูกน้องของจำเลยที่ 1 นายอภิชาติเป็นวิศวกรควบคุมโครงการก่อสร้างถนนของโจทก์ร่วม นายประสงค์เป็นผู้ช่วยวิศวกร มีหน้าที่ควบคุมการเบิกจ่ายวัสดุก่อสร้างของโจทก์ร่วม ในการเบิกเงินค่าก่อสร้างที่รับเหมา จำเลยที่ 1 จะทำเรื่องขอเบิกกับนายอภิชาติมาโดยตลอด วันเกิดเหตุจำเลยที่ 1 เข้ามาในสำนักงานชั่วคราวของโจทก์ร่วมเพื่อมาพบและตกลงกับนายอภิชาติเรื่องที่จำเลยที่ 1 ส่งผลงานการเทคนิคถนนที่รับเหมางาน แต่ได้รับเงินค่างานไม่

ครบถ้วนตามระยะทางถนนที่ทำไว้ แต่ตกลงกันไม่ได้จนเกิดการโต้เถียงกัน ระหว่างนั้นเกิดการ ชุลมุนใช้กำลังผลักดันทำร้ายกันระหว่างจำเลยที่ 1 กับนายประสงค์เป็นเหตุให้จำเลยที่ 1 ล้มลงกับ พื้นได้รับบาดเจ็บมีเลือดไหลบริเวณปาก จากนั้นจำเลยที่ 1 โทรศัพท์แจ้งเจ้าพนักงานตำรวจ และ แจ้งให้ลูกน้องมารับไปรักษาบาดแผลที่โรงพยาบาลมหาวิทยาลัยนเรศวร ส่วนจำเลยที่ 2 ซึ่งเป็น ผู้รับเหมาช่วงงานตามมาหลังจากที่เกิดเหตุโต้เถียงกันระหว่างจำเลยที่ 1 และนายประสงค์แล้ว มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ประการแรกว่า จำเลยทั้งสองกระทำความผิดซ้ำพร้อมกัน บุกรุกตามฟ้องหรือไม่ เห็นว่า ขณะเกิดเหตุจำเลยที่ 1 เคยเป็นผู้รับจ้างเหมาช่วงในการก่อสร้างถนน สายเลี้ยวเมืองพิษณุโลกจากโจทก์ร่วม สาเหตุที่จำเลยที่ 1 เข้าไปในสำนักงานชั่วคราวของโจทก์ ร่วมเพื่อทวงเงินค่าจ้างงาน เนื่องจากโจทก์ร่วมจ่ายให้จำเลยที่ 1 น้อยกว่าผลงานที่จำเลยที่ 1 ขอ เบิกเงินไป การที่จำเลยที่ 1 เข้าไปในห้องทำงานของนายอภิชาติเพื่อทวงเงินที่โจทก์ร่วมจ่ายให้ น้อยกว่างานที่จำเลยที่ 1 ทำ โดยนายอภิชาติรับว่าได้พยายามอธิบายให้จำเลยที่ 1 ฟัง แสดงว่า ระหว่างโจทก์ร่วมกับจำเลยที่ 1 ยังมีข้อโต้แย้งกันอยู่ในเรื่องเงินค่าผลงานที่จำเลยที่ 1 ได้ทำไป แม้จำเลยที่ 1 จะพูดจาต่อว่านายอภิชาติด้วยกริยาเกรี้ยวกราดเสียงดังก็เป็นเพียงการแสดงกริยาที่ ไม่เหมาะสมเท่านั้น การที่จำเลยที่ 1 เข้าไปในห้องทำงานของนายอภิชาติเพื่อทวงเงินค่าผลงานที่ จำเลยที่ 1 ได้ทำไปแล้วแต่ยังได้รับไม่ครบ จึงเป็นการเข้าไปโดยมีเหตุอันสมควร ส่วนการที่นาย อภิชาติพูดไล่ให้จำเลยที่ 1 ออกไปแล้วแต่จำเลยที่ 1 ไม่ยอมออก ยังพูดต่อว่านายอภิชาติด้วย ถ้อยคำที่รุนแรงและเสียงดัง เป็นเหตุให้นายประสงค์เข้ามาเพื่อจะดึงตัวจำเลยที่ 1 ออกไปจนเกิด การผลักดันไปมาระหว่างจำเลยที่ 1 กับนายประสงค์ทำให้จำเลยที่ 1 ล้มหน้าคว่ำลงไปที่พื้นจน ได้รับบาดเจ็บเป็นอันตรายแก่ร่างกาย ก็เป็นเรื่องต่อเนื่องมาจากการที่จำเลยที่ 1 เข้าไปใน สำนักงานชั่วคราวของโจทก์ร่วมโดยมีเหตุอันสมควร แต่เมื่อเกิดการโต้เถียงติดพันระหว่างกันย่อม เป็นเรื่องธรรมดาที่คู่กรณีจะต้องมีการตกลงพูดคุยกันให้จบกระแสความก่อน มิใช่ว่าจะต้องออกไป โดยทันที ทั้งปรากฏว่าขณะนั้นจำเลยที่ 1 ยืนอยู่ที่ประตูหน้าห้องทำงานของนายอภิชาติก็ถูกนาย ประสงค์เข้ามาผลักดันทำให้จำเลยที่ 1 ล้มลง ซึ่งถ้าหากนายประสงค์ไม่เข้ามาผลักดัน จำเลยที่ 1 ก็ อาจกำลังจะเดินออกจากห้องของนายอภิชาติก็เป็นได้ ประกอบกับหลังจากจำเลยที่ 1 ลุกขึ้นแล้วก็ ออกไปรอนางสาวสุนทรีที่หน้าสำนักงานชั่วคราวของโจทก์ร่วม ไม่ได้เข้าไปหานายอภิชาติซึ่งนั่งอยู่ ในห้องทำงานอีก ซึ่งการที่จำเลยที่ 1 ยังไม่ออกไปจากสำนักงานชั่วคราวของโจทก์ร่วมก็เพราะต้อง รอให้นางสาวสุนทรีหรือจำเลยที่ 2 มารับไปส่งโรงพยาบาล เนื่องจากจำเลยที่ 1 ไม่สามารถขับรถไป โรงพยาบาลเองได้ ส่วนจำเลยที่ 2 ก็มาถึงสำนักงานชั่วคราวของโจทก์ร่วม หลังจากที่จำเลยที่ 1 กับ นางสาวสุนทรีกำลังจะไปโรงพยาบาลแล้ว ทั้งทางนำสืบของโจทก์และโจทก์ร่วมไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 2 ถืออาวุธหรือกระทำการอันใดอันเป็นการบ่งชี้ว่าจะเข้าไปทำร้ายนายประสงค์เพราะหากจำเลยที่ 2 ต้องการที่จะเข้ามาทำร้ายนายประสงค์จริงแล้วก็คงต้องเตรียมอาวุธมาด้วยเพราะนายประสงค์ไม่ ได้อยู่คนเดียว แต่ยังมีคนงานอื่นของโจทก์ร่วมอยู่ในบริเวณสำนักงานชั่วคราวด้วย และได้ความว่า หลังจากวันเกิดเหตุจำเลยที่ 2 ยังทำงานให้โจทก์ร่วมอยู่จนถึงเดือนกุมภาพันธ์ 2558 ตามที่นาย อภิชาติทำเรื่องขอเบิกเงินค่าแรงให้แก่จำเลยที่ 2 นอกจากนี้ยังปรากฏว่าสำนักงานชั่วคราวของ โจทก์ร่วมมีกล้องวงจรปิดติดตั้งอยู่หลายจุด แต่โจทก์และโจทก์ร่วมกลับไม่อ้างส่งเป็น พยานหลักฐานเพื่อยืนยันการกระทำผิดของจำเลยทั้งสอง โดยอ้างว่าเมื่อครบกำหนด 1 เดือน ผู้ดูแลจะลบข้อมูลทิ้งทั้งหมด ซึ่งถ้าเป็นกรณีเหตุการณ์ปกติ ไม่มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นแล้วผู้ดูแลลบ ข้อมูลทิ้งก็เป็นเรื่องการปฏิบัติตามปกติ แต่กรณีนี้เป็นกรณีที่มีเหตุการณ์ทะเลาะกันจนเกิดการ

บาดเจ็บเป็นอันตรายต่อกาย แต่ไม่มีการเก็บข้อมูลในส่วนนี้ไว้ประกอบการดำเนินคดีจึงเป็นพิรุธ พยานหลักฐานที่โจทก์และโจทก์ร่วมนำเสนอายังรับฟังไม่ได้ว่า การที่จำเลยที่ 1 ยังไม่ยอมออกจาก สำนักงานชั่วคราวของโจทก์ร่วมเมื่อผู้มีสิทธิที่จะห้ามมิให้เข้าไปได้ไล่ให้ออกแล้ว เป็นกรณีไม่มีเหตุ อันสมควร หรือการที่จำเลยที่ 2 เข้าไปในที่ทำการสำนักงานชั่วคราวของโจทก์ร่วมเป็นกรณีที่ จำเลยทั้งสองมีเจตนาจะรบกวนการครอบครองสิ่งหาทรัพย์สินของโจทก์ร่วมอันจะเป็นความผิด ในข้อหาบุกรุก เนื่องจากเป็นการเข้าไปในสำนักงานชั่วคราวของโจทก์ร่วมโดยมีเหตุอันสมควรมา แต่ต้น มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ประการสุดท้ายว่า จำเลยที่ 1 กระทำความผิดข้อหา ทำให้เสียหายตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นหรือไม่ เห็นว่า โจทก์ร่วมเป็นนิติบุคคลประเภท บริษัทจำกัด ความประสงค์หรือเจตนาย่อมแสดงออกโดยผู้แทนของนิติบุคคล ตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 70 แม้โจทก์ร่วมจะทำหนังสือมอบอำนาจให้นายระ พินทร์ ผู้รับมอบอำนาจไปร้องทุกข์ดำเนินคดีอาญาแก่จำเลยที่ 1 กับพวกได้โดยมิได้ระบุข้อหา ความผิดไว้ แต่การมอบอำนาจให้ไปร้องทุกข์แทนโจทก์ร่วมซึ่งมีฐานะเป็นนิติบุคคล ผู้รับมอบอำนาจก็ต้องทำให้ถูกต้องตามข้อบังคับหรือเจตนาที่ผู้แทนนิติบุคคลให้ไว้ เมื่อปรากฏว่า ตามรายการประชุมของโจทก์ร่วม ที่ประชุมมีมติให้แจ้งความร้องทุกข์ดำเนินคดีแก่จำเลยที่ 1 กับ พวกในข้อหาบุกรุกเท่านั้น มิได้มีมติให้ดำเนินคดีในข้อหาทำให้เสียหายด้วย การที่นายระพินทร์ ผู้รับมอบอำนาจโจทก์ร่วมไปแจ้งความร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีแก่จำเลยที่ 1 กับพวกในความผิด ข้อหาทำให้เสียหายด้วย จึงเป็นการกระทำนอกเหนือจากเจตนาของโจทก์ร่วม การแจ้งความ ร้องทุกข์ดังกล่าวจึงไม่ผูกพันโจทก์ร่วม ถือว่าโจทก์ร่วมไม่ได้ร้องทุกข์ในความผิดข้อหา ทำให้เสียหาย การสอบสวนของพนักงานสอบสวนจึงไม่ชอบ พนักงานอัยการโจทก์จึงไม่มีอำนาจ ฟ้องจำเลยที่ 1 ในข้อหาทำให้เสียหาย ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 120, 121 ปัญหานี้เป็นปัญหาเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 6 ก็มีอำนาจหยิบยกขึ้นวินิจฉัยได้เอง ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 6 พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

แก้ว เวศอุไร · ธราธร ศิลปโอสถ · ชาติชาย กริชชาญชัย

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/5119/2561>